

Ko mladi zarod odraste, poslové se za vselej, in vsak ropa odslej na svojo pest. Drug drugemu so pa sovražni.

Kragulj ne ljubi družbe, najrajši je v samoti, kjer opravlja hudobna dela neusmiljenosti in premišljuje, kje je že kaka jarčka za njegov nikdar prepolni želodec.

Ljudje se ga boje, ker dela dosti kvare, zlasti po samočah. Radi mu nastavljajo svitle stvari na visoka drevesa pri hišah, delajo klepetce in druga strašila. Spomladi ga je s piščalko lahko priklicati.

Turki in nekateri drugi rodovi ga vadijo za lov na druge ptice.

Mravljinec in komar.

Pobi mravljinec kos mahú
In s pezo vleče ga domú.
Na poti sreča ga komar
In pravi mu: No, pridna stvar,
Povej mi vendar, kam pa, kam
Zasopljen vlečeš težki tram?
Mravljinec postoji na tó,
Komarju govori takó:
Popraviti si hočem dom,
Da spal pod svojo streho bom.
Velí komar: Oh, ti bedak,
Ta tram je zate pretežak.
Sirota, ti se boš končal,
Mar raje v senci bi ostal.
Pa mene glej: živim kot ptič
In se za dom ne ménim nič,
Saj kar je zemlje in sveta,
Povsod, mravljinec, sem doma.
Pa mu mravljinec govori:
To morda déš, komar, le ti,
Ti trdiš, ker si potepuh,
Pohajkovač in pa lenuh.
A komur je do dela kaj,
On se naseli le v en kraj,
In tam se trudi in trpi,
Da se pošteno preživi.

In lepo je, komar, domá,
In srečen je, ki dom ima.
Le glej, da je ne naletiš,
Ko zmir pod tujo streho spiš!
Mravljinec pravi to in gré,
Komar pa zre za njim smeje.

Ko pride hladni čas, jesen,
Privede slano mraz strupen,
Mravljinec zleze v hramček svoj,
Zapahne duri za seboj.
Mráz i komarja dohiti,
Trd na mravljišču obtiči.
In ko vzbudi se spet pomlad,
Mravljinec pregleduje grad:
Ugleda malo živo stvar,
Bil suhopeti je komar:
Hohó, komar, kaj delaš tu?
Prav, da prišel si mi domu:
Sedaj te vsaj naučil bom,
Kaj pravi se, imeti dom.
Učiti bolje te ne vem,
Kot, da te za kosilo snem:
Kdor hodi v mojo hišo spat,
V mesnico zvlečem ga za vrat . .

Anton Hribar.

